

A WARM FEELING OF OLD DAYS' SADNESS

Soemi Kimura

I am the only child in my family. That`s why I always felt a kind of sadness.

Not many chances to get together with my parents or friends.

Whenever we had to move to different places where my father was sent to for his work, that feeling of loneliness would get stronger, giving me the impression that no one would ever understand or accept me.

Then I became adult and I began to work. At that point, those memories simply disappeared. May be because personal relations in the world are never profound.

However, as I grew older, I realized that those feelings of loneliness were still in my heart, like a hard lump. Sadness is in truth the reality of our life.

Deeply in my heart I feel that there is only one place I have to go back to. Far afar, in the blue sky, Someone is waiting for me.

These days I strongly feel the vanity and sadness of life on this earth.

Moments of sadness, moments of joy, and my heart crying.

Human beings are so frail in their existence, whatever they do, wherever they go. That`s why I feel stronger and stronger the desire to go towards the Lord without delay. I do not know why, but when I think of Autumn or the sadness of life, I want to leave from here soon . In the meantime, may the tender love of God and our loving each other fill my heart.

Well, I want to thank our Lord now. Let me go to Mass.

HAMAKKO LỜI GIỚI THIỆU THÁNG 11

CẢM XÚC NÔNG ẤM CỦA NGÀY XƯA BUỒN BÃ

Soemi Kimura

Tôi là con một trong gia đình. Đó là lý do tại sao tôi luôn cảm giác buồn bã. Không có nhiều cơ hội để gặp gỡ cùng ba mẹ hoặc bạn bè của tôi.

Mỗi lần chúng tôi phải chuyển tới những chỗ ở khác nhau nơi đó ba tôi được cử tới để cho công việc của ông, cảm giác cô độc đó sẽ trở nên mạnh hơn, khiến tôi cảm tưởng rằng không một ai sẽ thấu hiểu hoặc chấp nhận tôi.

Sau này khi tôi trưởng thành và bắt đầu làm việc. Vào thời điểm đó, những ký ức kể trên hoàn toàn biến mất. Có lẽ vì quan hệ con người trên cõi đời là không bao giờ sâu sắc.

Tuy nhiên, khi tôi già đi, tôi nhận ra rằng những cảm giác cô độc đó vẫn còn trong tim mình, giống như cục bườu cứng. Sự buồn bã là có thật trên thực tế của cuộc sống chúng ta.

Sâu thẳm trong trái tim mình, tôi cảm nhận rằng chỉ một nơi duy nhất mình phải trở về. Xa xa, trên bầu trời, có ai đó đang đợi.

Những ngày này, tôi cảm nhận mạnh sự hư không và buồn bã của cuộc sống trên cõi đời này. Những lúc buồn bã, những lúc vui vẻ, và con tim tôi đang khóc.

Con người rất dễ bị cám dỗ trong sự sống của mình, dù họ làm bất cứ điều gì, dù họ đi bất cứ nơi nào. Đó là lý do tại sao tôi cảm nhận ngày càng mạnh mẽ hơn sự khát khao đi về phía Chúa mà không trì hoãn. Không hiểu tại sao, nhưng khi nghĩ đến mùa Thu hoặc sự buồn bã của cuộc sống, tôi lại muốn rời khỏi đây lập tức. Trong thời gian đợi chờ, xin tình yêu nhân hậu của Thiên Chúa và lòng nhân ái của mọi người lấp đầy trái tim tôi.

Ồ, tôi muốn cảm ơn Chúa lúc này. Để tôi đi dự Thánh Lễ.